

Franckesche Stiftungen zu Halle

Pauli Manutii Epistolarum Libri XII

Manuzio, Paolo

Lipsiæ, Apud Johann. Herebord. Klosium, Anno 1707.

VD18 11417161

Francisco Cicereio, Mediolanum. Epist. X.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:hbz:ha33-1-198567

Utinam fundus meus abesset propius, aut eâ saltem regione esset, ubi cœli gravitas minimè timenda videretur. Mihi crede, olearia ego quoque instituerem, rusticis me oblectarem operibus, valetudini simul animoque consulerem. Quod aliquâ tamen ut ratione consequar, quocunque locô, quacunque regione operam dabo. Nam hic diu commorandi spem auferunt multa, sed maximè frigoris injuria, & vinorum austeritas: quæ tenui corpore, imbecillo stomacho, ferre vix possum, vel planè nullo modo possum. Itaque de migratione cogitandum. Vale. Venetiis. Kalend. Januar. M. D. LXXI.

FRANCISCO CICEREIO,

MEDIOLANUM.

E P I S T. X.

Provocatus à Cicereio ad colendam cum ipso amicitiam, excusat primò tarditatem in respondendo, ejusque causam confert in valetudinem adversam & discessum suum ab Urbe Roma. Deinde cum amicitia ex iisdem studiis & moribus nascatur, (quod probat exemplo Ferrarii, Capre & Crucei,) delatum ad se per literas amoris munus magni se facturum, in eoque augendo plurimum laboraturum, ostendit.

Form. pollicendi amorem mutuum. Ibi: In quo tuendo. (A)

QVAM vereor, optime ac doctissime Cicerei, quia seriùs epistolæ tuæ respondeo, ne quid suspicere de me duriùs; quod certè non debes. Quo de-

N n 2

nira

nim tempore mihi Romæ reddita est, gravi morbo laborabam: neque convalui, nisi post multos menses, nec in urbe, sed in patriam reversus. Nam valetudini meæ cælum illud, quò usus eram antea perbenigno, adversari, & obesse ita cœperat, diutius ut ferre non possem. Itaque fuit omnino, ut vitæ consulere, ab urbe discedendum. In quò summi Pontificis clementiam, & facilitatem laudabo nunquam satis: qui, de langvore meo certior factus, cum adhuc muneris mei susceptæque provinciæ menses non pauci superessent, abeundi tamen potestatem petenti æqvissimò animò concessit. Quam quidem ejus benignitatem tanti æstimo, quanti suam quisque vitam & incolumitatem æstimare debet. Vivere enim diu me posse, aut rectè saltem & firmiter unquam valere, si permanerem ubi cœperam ægrotare, febri præsertim adhuc urgente quovis idiana, planè desperabam. Hæc si tu nosti: non dubito, quin purgatus tibi satis superque sim. Id enim æqvitas, & earum artium, quas magna cum laude profiteris, humanitas postulat. Sin autem de statu meo nihil accepisti: mirari te fortasse non nihil decuit: male tamen de me, quasi officium negligerem, aut inhumanitatis vitio laborarem, quem scires ab homine omnium officiosissimo, atque humanissimo, Octaviano Ferrario, diligi, existimare non oportuit. Inter diversa enim studia, dissimilesque mores, amicitia non oritur; aut, si oritur, non diu certè conservatur. Similem sibi quisque ad amandum deligit; in quo errare se non putat; sed, si errat, iudicium iudicio meliore corrigit, dissutâ,
non

non
At m
plus
mun
doct
fuet
qvi
sum
meri
gum
tes:
vita
liger
displ
Bart
in co
poti
prob
tus,
puls
and
ro m
erga
naru
Qva
qvò
tant
ceñ
is:
stan
(na

non discissâ, ut à sapientibus præcipitur, amicitia. At mihi cum Ferrario triginta jam annos, eoque amplius arctissima intercedit necessitudo. Quo primum die mihi cognitus est, ingenium, & futuræ doctrinæ principia perspexi: postea mores in consuetudine probavi: inde ortus est utrinque amor: qui ne unquam deficeret, aleretur potius, & ad summum perduceretur, ille suæ virtutis, ego meæ meritis in illum observantiæ, præstitimus. Hoc argumento, tu vide quid tibi sentiendum de me putes: ego, cum Ferrario, tali viro, cujus non minùs vita quàm scientia, bonis omnibus, recteque intelligentibus probatur, placere me video, ipse mihi displicere non possum. Nam quòd unà cum eo Bartholomæum Capram, Hannibalemque Cruceium in cælum fers: planè tecum sentio, vel tu mecum potius. Multi enim sunt anni, cùm, & hominum proborum, atque eruditorum celebri sermone commotus, & Ferrarii testimonio: quo quid gravius? impulsus, utrumque cœpi diligere. Capram, jam tum audiebam, præter jus civile, dignamque nobili viro multarum literarum scientiam, insigni quadam erga bonos omnes, præsertim liberalium disciplinarum amore flagrantem, liberalitate excellere. Quæ laus eò pluris in privato cive debet æstimari, quòd minùs hodie in iis, qui beati propter opes putantur, id est, in Principibus ipsis agnoscitur. Cruceii humanitatem expertus sæpe sum in rebus meis: doctrinam è scriptis ejus non vulgarem, præstantem eloquentiam duxi. Quis igitur dubitet, (nam te quidem vix arbitror) quin à *ἑλωμα* illud a-

pud me valeat, quod tu lepidè, vereque induxisti: si tibi cum iis viris, quos ego vehementer amo, vehementerque colo, optimè convenit, sequi omnino, ut mihi quoque tecum optimè conveniat. Sed, mihi crede, his argumentis jam non eget virtus tua: quam probavit, largita tibi sua jura, civitas omnium nobilissima: probavit, mandato tibi publicè docendi munere, senatus ille, cujus ad sapientiam & justitiam, quasi ad sacram anchoram, rebus adversis, aut dubiis, omnes confugiunt: probarunt denique suo testimonio, suaque commendatione, tres illi viri omni prorsus laude cumulati. Quæ cum specto, mecumque cogito, munus hoc amoris tui relatum ad me per literas, & eas literas, quibus ut nihil humanius, ita nihil possit esse ornatus, quantum sit, intelligo. In quo tuendo, (A) augendoque rebus iis, quæ significationem habere poterunt voluntatis meæ cum tua laude conjunctam, partes meæ non desiderabuntur. Tu velim existimes, quod tibi nunc libenter promitto, multò facturum esse me opportuno tempore libentius. Id si credis; & si utendum tibi statues in omni tua re studiis, officiis, facultatibusque meis, & eo quidem animo, tanquam ea tibi non recentis, aut dubiæ, sed veterrimæ, & multorum annorum usu confirmatæ benevolentia jure debeantur: erit hoc alterum humanitatis tuæ non vulgare munus: quo me tibi devinctum perpetuò fore polliceor. Vale.

Ex oppido Plebe Sacci. VII. Id. Nov.

M.D. LXX,

OCTA